

במדינה

(המשך מעמוד 15)

במלחמת ששת הימים. כחניך הפלמ"ח, הוא אדם דמוקרטי ללא דופי, איש החרד לטוהר הנשק, דמות חביבה על הכל.

הבחירה היתה כימעת מבוגרת מאליה. לא רק צמרת צה"ל, אלא גם רוב השרים, ובראשם גולדה מאיר, דגלו בה. הם חיפשו רמטכ"ל שיהיה טוב גם לימי שלום וגם לימי מלחמה. שמו של דוד עלה בהקשר זה מעצמו.

רמטכ"ל? שלום? שום רמטכ"ל הנכנס לתפקידו אינו יודע מה צפוי לו בשנות כהונתו — אם יסיים את התפקיד בימי רגיעה, או יתפרסם כממציא מלחמה. כל רמטכ"ל טוען שהוא רוצה לכהן בימי שלום. על דוד אפשר להאמין שהוא באמת מקווה לכך.

משטרה

ושבו, אונס

באבו-כביר

ולאדיסלו שטראשנסקי הסגיר עצמו ל-משטרה ב-16 ליוני השנה. שורת ההאשמות נגדו ארוכה ומגוונת. משפטו לא הסתיים, ומשום כך לא נגזר עליו כל עונש. ביינתיים, עד שימצא אותו השופט אשם, גרמה הנהלתה הכושלת של בית-המעצר באבו-כביר להטלת עונש משלה עליו: הוא נאסר על-ידי פושעים שאיתם נכלא.

עריק, גנב. ולאדיסלו הגיע לישראל ב-1969. יחד עם אביו, עזב את פולין שנה קודם, היגר לאיטליה. שנה ברומא, והצעיר, אז בן 19, שרוב משפחתו הושמדה בשואה, עולה לישראל. אביו, לעומת זאת, מחליט לפנות לארצות-הברית.

בארץ, מסתבך הצעיר בכל מעשיו. את הקיבוץ, הוא עוזב לאחר שהסתכסך עם המזכיר, הוא מתגייס לצה"ל — ועורק.

לאחר מכן, החל עובד בתחנת-דלק באחד הימים, סחב לפי טענת המשטרה, פנקס כרטיסי אשראי של דייוויד קלאב ממכונת שכונסה לתחנה, בערב, יצא לבלות עם שתי חתיכות, השלישייה העליונה קנתה לעצמה תכשיטים, טבעות, מתנות, בגדים, מכשירי-קשר נייד, כלב, ומזון לכלב.

אונס. זמן מה לאחר מכן, תקפו כנראה מצפוננו הוא הסגיר עצמו למשטרה. הוא נעצר, הובא לאבו-כביר. סניגורו, עורך-הדין בנימין אהרון, ביקש להעבירו קודם לידי שלטונות צה"ל, ורק לאחר מכן לטפל בעבירותיו האזרחיות. הדין נדחה והצעיר הוחזר לבית-המעצר.

שם, תקפו אותו שני פושעים, אנסו אותו.

עסקים

זריקת קצף —

למניעת הריון

במבט ראשון, זה נראה כחזון אחרית-הימים: האשה הישראלית יכולה, מעתה, להתגונן בפני הריון לא רצוי באמצעות היות קצת תרסיס לעצמה.

כל זה — במבט ראשון. במבט שני, נזר-תר עדיין לוודא עד כמה יעיל המגן החדש. חומרי-המניעה החדש, שהתאקלם בארצות-הברית לפני כחמש שנים, ואילו לישא ראל הגיע רק בימים אלה, נתון במיכל-תרסיס קטן, ויחד עם מזרק פלסטיק, ממורקם בארנקי-קטן וחינני, המתאים לנשיא אה אפילו לאירועים המפוארים ביותר.

השימוש — מרכיבים את המזרק על-פי המיד, כל, שואבים כמות קצף מלאו המזרק, ומזרקים את הקצף המרוסס פנימה. ריחו של החומר נעים, הוא אינו גורם לגירוי או תחושת-לוואי אחרות.

3 אחוז מסוכנים. יש לו שתי מיגרי רעות מוכרות: אסור להתרחץ שש שעות לאחר המגע המיני, כדי לוודא הגנה מלאה, ולדבריי כמה מומחים, רצוי להוויקו ממש לפני המגע המיני, ולא חצי שעה קודם.

אשר למיגרית האפשרית השלישית, והרצינית ביותר — דהיינו, מידת יעילותה — טוענים היבואנים הישראלים, כי להריון עשר נשים מתוך 995 שהתרססו, בנוסף ל-3 אחרות — שהתרססו לא נכון, דהיינו — התרסיס יעיל ב-97 אחוז.

לאשה המודרנית, הרוצה לזכות בשוויון המיני גם בתחום המניעה ולהשתמש באמצעי קל כזה של הגבר, לא נותר אלא להתפלל שלא להיות בין 3 האחוז הנותרים.

רוקה, כבר לאחר הביקור הראשון אל השני שלה אצלו, היחסים ביניהם לא היו יחסים של פסיכולוג ופצינט. היא ביקרה אצלו בשעה מאוחרת, מחוץ לשעות הריקנות. היינו גם במסעדה בלילה. כשהחלו היחסים ביניהם להיות אישיים, החזרתי לה את הכסף.

אחרי שקיבלה את כספה, שאלתי אותה אם היא רוצה להיות חברה שלי. היא הסכימה, וקיימנו יחסים אורליים. היא אמרה שאינה רוצה בצורה אחרת, כי היא בתולה, ומשום כך רצתה כך. לכן קיימתי איתה יחסים כאלה, אך ללא כל קשר עם עבודתי.

אין לי כל מושג מדוע יעל הלכה להתלונן — ועוד שנה וחצי אחרי שהיתה אצלי.

בכלל הצורה שהמשטרה טיפלה בענייני: שלחו אלי שוטר שהתחפש לקלינט ויצג לי בעיות מין — שאין לי כלל בטחון שאינן אמיתיות. הוא השאיר הטר חייבות לשלם לי 200 לירות. אני יכול, למעשה, לתבוע אותו לדין על זה. אחר כך, כשהוא בא עם המשטרה לערוך חיי פוש אצלי, הוא פתח את הדלת כלקוח — ואז התפרצו פנימה יתר השוטרים, בלי צו-פיוש.

הוא הוריד את החלוק ועמד לפני ערום לגמרי

במקרה של שתי הבחורות, פורטונה ויקי, הרי שהן ודאי שלא היו בטיפולה. הן באו ואמרו שאין להן כסף, נכנסנו לשיחה. אבי היה בחדר השני, השיחה היתה חברתית לחלוטין. פורטונה ביקשה ממני באופן פרטי ליעץ לה כיצד לא לפי חד מבעלה. אמרתי לה להחזיק בחברתה. זו שיטת טיפול פסיכולוגית מקובלת.

כשאמרתי להן להיות בבגדים תחוננים, הצעתי להן שאני אהיה בחוץ באותו זמן. אמרתי להן לזמין לעצמן שהשנייה הינה בעלה, אך כל זה היה בצורה חברתית. לא קיבלתי מהן כל תשלום. במקום תודה, קיבלתי מהן תלונה במשטרה.

עד כאן, סיפורו של הפסיכולוג.

מפסו של רוניק נפתח. כבר בתי-חילתו, במהלך גבוה, העדה הראשון נה. בפני השופטת המחוזית הדסה בן-עיתו, היתה יהודית שפיץ, פסיכולוגית מבית-החולים הממשלתי ע"ש יהודה אבר-בנאל בבת-ים, עם פתיחת המשפט, הציג הסניגור, עורך-הדין שמואל קינג, בפני השופטת תמונה, שהיא למעשה חלק מ-M.T.A. הסניגור רצה להוכיח,

קיימת איתה יחסים בתור חברה, לא בתור פאצינטי

התמונות שהציג מרשו בפני הלקוחות לא היו פורנוגרפיות, כטענת התביעה, אלא מיבחן מקובל בפסיכולוגיה.

השופטת התבוננה בתמונה, קבעה מיד שהאשה שבתמונה היא ערומה. יהודית שפיץ קפצה מיד ממקומה, הצהירה שהי בחורה בתמונה לא בהכרח ערומה — אלא תלוי מאוד כיצד רואים אותה, וזהו בעצם חלק מהמבחן.

יהודית שפיץ עוררה את התעניינות הריקה בבית-המשפט גם כאשר שאלה הי סניגור, בתקירה נגדית, אם השתתפה בי עצמה בטיפול קבוצתי המתקיים בבית-צינוי אחריה, ושוב יש סממנים רבים של מינקבותיה, היא השיבה בחיוב. בי-עדותה, גם עמדה על כך שקיימת שיטת טיפול פסיכולוגי באמצעות מגע קבוצתי.

יחד עם זאת, טענה שהטיפול המקובל הינו עדיין פשיחות, ולא על-ידי מגע. וזאת בדיוק ינסה הסניגור להוכיח: כי נתן רוניק טיפל בלקוחותיו בשיטה חדישה, וכי למעשה לא עבר כל עבירה פלילית.

אם יצליח, נותר לראות.

מבחן פסיכולוגי ידוע.

הוא אמר לי לשכב. שכבתי, והוא ביקש ממני ללסוף את אברי-המין שלו. למעשה הוא הכריח אותי לכך. אברי-מינו הודקף, ואז הוא דחף את זה — (כאן בא תיאור מפורט של המגע). נגעלתי בצורה נוראה. אחרי זה, הוא הלך להתלבש, ואמר שכל אני אתלבש, ושנה יהיה בסדר. הייתי כל כך המומה שלא יכולתי לדבר בכלל.

הוא רצה שאבוא עוד פעם אבל עניתי לא. הוא ביקש ללנות אותי לתחנת האוטובוסים. כשהיינו ברחוב שאלתי אותו, האם זה מה שעשיתי לי נקרא טיפול פסיכולוגי? הוא ענה בדברים בלתי ברורים, גימגם, ובין היתר אמר לי: „אני חשבת שאני רוצה להיות חבר שלך.“ צעקתי עליו, ודרשתי את כספי חזרה.

חזרנו לדירתו. אני נשארתי בחוץ והוא נכנס, חזר עם מכתב שהוא נתן לי לחתום עליו. הוא אמר לי שהוא מוכן להחזיר את הכסף, לולא הנסיעות שלי בתנאי-מפורש שלא אגש למשטרה ולא אספר לאף אחד, ובאמת לא סיפרתי לאף אחד במשך שנה וחצי, עד היום הזה.

עד כאן, סיפורו של יעל.

יבור הפרשה, נתן רוניק, הוא יליד הארץ, התגורר רוב שנותיו בחיפה אצל הוריו. בגיל 17 נסע לצרפת. תחילה למד רפואה, אך לאחר שלוש שנים נכשל ועבר ללמוד פסיכולוגיה. בעת ששהה בי-טולוז, סבל ממשבר נפשי, כנראה כתוצאה מהכשלות בלימודי הרפואה, ואושפז. בי-שנת 1966 קיבל תעודת גמר מאוניברסיטת טולוז, כבוגר בפסיכולוגיה. שנה מאוחר יותר חזר ארצה, ועל סמך התעודה הצר-

העדה יהודית שפיץ, פסיכולוגית מבית-החולים הממשלתי בבת-ים, שהעידה בפתיחת המשפט.

פתיחת התקבל כחבר בהסתדרות הפסיכולוגים בישראל, ופתח לישבה ברחוב המלך ג'ורג' 44 בתל-אביב. לדבריו, התי-עניין אצל ועדת האתיקה של אירגון הפסיכולוגים, אם מותר לו לעבוד, ונענה שאין כל חוק האוסר עליו לעסוק במקצועו.

זאת תהיה כנראה גם אחת מטענותיו ה-עיקריות של סניגורו, עורך-הדין שמואל קינג במשפט.

על התלונות נגדו מגיב רוניק, בעל קומה ממוצעת, תספורת קצרה של איש עסקים אמריקאי, המדבר בחיבים וכאישיות:

נעשה לי עוול. מאשימים אותי על דברים שקרו לפני שלוש שנים. המחשבה ששלוש שנים אינך יודע היכן מקומך ומה יהיה גורלך, היא העונש הגדול ביותר.

מאשימים אותי למעשה על-סמך תלונה שהוגשה שנה וחצי לאחר המקרה. זאת ועוד: לגבי הבמורה הזו, יעל צורף, יש לי מכתב שבו היא מודה שאין לה כל תביעות כלפי.

למען האמת, יעל ואני היינו חברים. היחסים ביניהם היו יחסים שבין רווק ל-

שדרות, שעברה גם היא את משי-רדו של הפסיכולוג:

בתחילת 1969, לאחר שקראתי מודעה בעיתון בקשר לטיפול פסיכולוגי והיפנו-טי, נגשתי עם הפסיכולוג רוניק, הוא שאל אותי מה בעיניי. עניתי לו שאני סובלת מחוסר ביטחון ואיני מסוגלת להת-בטא בנוכחות קהל, הוא אמר שטיפול כזה יעלה לי כ-300 ל"י, ויקח כשבועיים.

בפגישה הראשונה לא שילמתי. הוא הראה לי תמונות, ואני הייתי צריכה לומר מה שאני רואה. הוא הסביר איך הוא עובד, ואמר לי שגם יטפל בי על-ידי הפי-נוזה, ויש גם מקרים שעליו לטפל בהם במכשירים.

בפגישה השנייה הוא הראה לי תמונות גזרות משובעונים של בחורות ערומות וגם של בחור ערום. הוא שאל אותי אם לות אישיות מאוד, ועניתי לו. הוא שאל אותי בין היתר אם קיימתי יחסים עם החברים שלי, ואיך אני בחברה. באותה פגישה שילמתי לו 30 לירות. הוא אמר שכל טיפול יעלה 50 לירות.

בפגישה השלישית הוא נתן לי לצייר, הראה לי תמונות, ושוחח איתי על בעיות מין. הוא שאל אותי אם ראיתי אי-פעם אברי-מין של גבר ואיך זה נראה. עניתי שעדיין לא ראיתי, אבל שאני יודעת איך זה נראה.

לאחר מכן אמר לי שכעת הוא רוצה לנסות אם טיפול היפנוטי ילך אצלי. זאת אומרת הוא רצה לדעת אם אפשר להפנט אותי. הוא אמר לי לגשת לקיר, לעמוד עם הפנים אליו, לפתוח את החזייה שלי ולעצום עיניים. אחר כך הוא אמר לי להניס את ידי לאברי-המין שלי. עשיתי כך.

לאחר מכן הוא אמר לי להסתובב עם הפנים לקיר ולהשתחרר, להרגיש בנוח

לאחר שראתה את תעודתו של הפסיכולוג, הסכימה הלקוחה להחפש בפניו

ולחשוב רק על מה שהוא אמר ולסמוך עליו. הוא אמר לי לשחק תוך אברי-המין שלי. כל זה לקח פחות מרבע שעה.

באותו ערב הוא לא נגע בי ולא עשה שום דבר. רק אמר לי לשעות מה שסי-פרתי. גם בפגישה זו שילמתי לו 50 ל-רות. אומנם התפלאתי על צורת הטיפול, אבל עדיין חשבתי שזה באמת טיפול פסיכולוגי.

למחרת באתי אליו, לאחר שאמר לי שהטיפול הרביעי יקוז הרבה זמן, ושאקח זאת בחשבון ושדאג ללינה בתל-אביב.

כשבאתי אליו, לבשתי חצאית קצרה, מגפיים וחולצה סגורה מצמר. ברבע ש-כנסתי לדירה, הוא דרש ממני מיד כסף.

אני דרשתי קודם שיראה לי תעודה שהוא באמת פסיכולוג. הוא הראה תעודה של הסתדרות הפסיכולוגים בישראל, ואז ש-למתי לו 50 לירות, כי באמת האמנתי שהוא פסיכולוג.

שוב הוא העמיד אותי ליד הקיר, ושוב ביקש ממני שאני אגמתי את ידי לאברי-המין שלי, ושבכלל אתפשט לגמרי, אבל לאט לאט. הוא עמד והסתכל איך שאני מת-פשטת.

הוא אמר לי גם לעצום עיניים, ועשה כאילו הוא מהפנט אותי. אני חשבתי שכל זה שייך לטיפול, אבל למעשה לא הייתי מהופנטת.

לאחר שהייתי ערומה לגמרי, הוא אמר לי לשבת על המיטה שעמדה בחדר. הוא כינה את האור, השאיר אותי יושבת ערו-מה על המיטה, ועזב את החדר, הוא חזר כשהוא לבוש חלוק כהה, והביא לי משקה.

המשקה היה תה, אך טעמו היה משובה. טעם לגמרי לא רגיל לגבי תה.

לאחר מכן, הוא הוריד את החלוק ועמד לפני ערום לגמרי. הוא אמנם אמר לי כל הזמן לעצום עיניים, אבל אני הצצתי וראיתי שהוא ערום. הוא התיישב לידי על המיטה, ואמר שכל זה ישחרר אותי מהתסביך שלי, ויתן לי בטחון, ואם לא אתבייש לפניו, אחיה בעתיד לגמרי בסדר.